

Zdeněk Zettlitzer

Pan Zdeněk Zettlitzer se narodil 8. ledna 1948. S rodiči a pěti sourozenci bydleli v bytě na Pražské ulici, který dostali od cukrovaru, ve kterém pracovali rodiče pana Zettlitzera. Po roce a půl se přestěhovali do opuštěného domu po Němcích, který jeho otec objevil nedaleko Větruše – na Soudném vrchu. Odtud docházel malý Zdeněk do Smetanovy školy, kde se dnes nachází Oblastní muzeum v UL.

Do školy i ze školy musel chodit pěšky. Záviděl dětem, které byly z města a neměly žádné povinnosti, pan Zettlitzer se totiž musel po příchodu domů nejdříve postarat o zahradu a o jejich početné „zvířectvo“, jak pan Zettlitzer nazýval králíky, slepice, ovce a prasata. Teprve poté se dostal k domácím úkolům, které musel, jelikož doma neměli zavedený elektrický proud, dělat při světle petrolejové lampy. Často vstával velmi brzy ráno a před odchodem do školy musel obejít oka, která v lese nastražil jeho otec. I když bydlel s rodinou dál od města, kamarádi chodili za ním nebo navštěvoval on je. V zimě jezdil se sourozenci na taškách z kopce dolů do školy a v létě i s kamarády prozkoumávali lesy plné munice z druhé světové války. Jednou dokonce onu municí a pár nevybuchlých granátů přinesl i do třídy. Když to zjistila jeho paní učitelka, informovala policii a on musel všechnu municí odevzdat. Nikdo se však nebezpečné tašky nechtěl dotknout, takže ji musel sám odnést do ulice Velká Hradební, kde tenkrát policie sídlila. Naštěstí se nikomu nic nestalo; pan Zettlitzer dostal dvojku z chování, ale dál se to již nijak neřešilo. Nakonec úspěšně absolvoval všech osm tříd a dle otcovy rady, která zněla: „řemeslo má zlaté dno,“ se rozhodl vyučit se zámečníkem.

Velká změna v životě nejen rodiny pana Zettlitzera nastala roku 1953, kdy tehdejší Československý prezident Antonín Zápotocký znehodnotil československou korunu. Nová koruna byla se starou v poměru 1:5, to však platilo pouze do určitého obnosu. Pro obyčejného člověka to po lístkovém systému a povinných odvodech zemědělských produktů, kdy se do obchodu chodilo s lístkem a prodavač byl povinen dát vám pouze tolik zboží, kolik bylo na lístku, a z každé snůšky se část vajec musela odvádět na Národní výbor, stejně tak i 10 kg sádla z každé zabíjačky, představovalo další ránu.

Po vyučení pracoval pět let ve Spolchemii na pozici údržbáře, jelikož v té době byly malé platy, pracoval také na směny v provozu. Místo nájmu platil rodičům 500 korun měsíčně, za které mu poté koupili motorku. V chemičce také utrpěl velmi vážný úraz, který jej doživotně poznamenal, přesto však mohl být rád, že to dopadlo pouze takto. Práce v nebezpečném provozu byla skutečně riziková. Když měl jednoho dne pan Zettlitzer noční směnu, uslyšel kolem páté hodiny ranní ohlušující ránu. Byl to výbuch sousedního provozu, který způsobily těkavé látky xylen, aceton a další, které byly špatně uzavřené v kotlích. Všechna okna v jejich provozu byla vysklena, v epicentru výbuchu zahynuli dva lidé. Po náročných osmi a půl hodinách se hasičům podařilo oheň uhasit. Po čase povýšil na pozici mistra, nebo, jak se mu říkalo v chemičce,

„partáka“ a měl pod sebou pět pracovníků. Společně tvořili skvělý kolektiv a pan Zettlitzer se vždy těšil do práce.

V noci roku 1968 probudil pana Zettlitzera, jeho první manželku a čtyřměsíční dceru příjezd ruských tanků. Tehdy bydlel naproti Krajskému soudu v domě, který musel později ustoupit parku. Podíval se z okna a spatřil obsazený most Dr. Edvarda Beneše. Když šel poté ráno do práce, tak ani jeho kolegové nevěděli, co se děje. Na Komunistickou stranu Československa měl pan Zettlitzer stejný názor jako jeho otec, který komunisty nesnášel a všem v rodině rozmlouval přidání se ke straně, a většina tak udělala, kromě jednoho bratra, který ve straně být musel, protože byl ředitelem státního podniku. Setkal se i s protesty proti straně, v paměti mu nejvíce utkvělo, jak jedna skupina mladíků držela na znamení protestu hladovku, a na stěnu spořitelny namalovala šibenici s oběšenou slepicí, k níž připsala nápis: „Než bych vejce Rusům srala, radši jsem si život vzala.“. Sám však s režimem či STB problém neměl.

Po nástupu do invalidního důchodu se přestěhoval do Hostovic, kde žije spokojeně dodnes.